

Sygn. akt *IV U 1026/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Guniewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Rykała-Płodzień

po rozpoznaniu w dniu 4 stycznia 2018 r. w Rzeszowie

sprawy z wniosku A. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o rentę

na skutek odwołania A. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 31/07/2017 r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 31/07/2017 r. znak: (...)w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy A. D. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy poczynając od dnia 16 marca 2017r. na okres do października 2019r.

Sygn. akt: IV U 1026/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 4 stycznia 2018 r.

Decyzją z dnia 31 lipca 2017r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. po rozpatrzeniu wniosku A. D. z dnia 16 marca 2017r. odmówił mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 21 lipca 2017r. orzekła, że A. D. nie jest niezdolny do pracy.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył A. D. wskazując, że leczy się na utrwalone migotanie przedsionków, nadeiśnienie tętnicze, objawową nadczynność tarczycy, rwę kulszową obustronną, dyskopatię LS-SI, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa oraz zaćmę na obu oczach. Dodatkowo zażywa leki uspokajające i jest pod stałą opieką psychiatry.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

A. D. urodził się (...) W dniu 16 marca 2017r. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 6 czerwca 2017r. wnioskodawca nie został uznany za niezdolnego do pracy. Na

skutek złożonego przez wnioskodawcę sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, sprawa została przekazana do rozpoznania komisji lekarskiej ZUS. Komisja ta orzeczeniem z dnia 21 lipca 2017r. również nie uznała wnioskodawcy za niezdolnego do pracy. Orzeczenie Komisji Lekarskiej stanowiło podstawę do wydania zaskarżonej decyzji.

Wnioskodawca jest z zawodu mechanikiem urządzeń kolejowych oraz spawaczem elektrycznym. Dotychczas pracował na takich stanowiskach pracy jak rozwoziciel, ślusarz, konserwator, monter mechanik maszyn i urządzeń przemysłu spożywczego, ślusarz remontowy, starszy mechanik. Od 1 maja 2010 r. wnioskodawca wykonuje pracę na stanowisku mechanik – monter.

Dowód: dokumentacja w aktach ZUS

W celu ustalenia stanu zdrowia wnioskodawcy, a w szczególności, czy jest on całkowicie czy częściowo niezdolny do pracy, zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, od kiedy powstała niezdolność do pracy i czy niezdolność ta ma charakter trwały czy okresowy, Sąd dopuścił i przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu kardiologii, endokrynologii oraz neurologii.

Biegli z zakresu neurologii, endokrynologii oraz kardiologii wydali w dniu 11 października 2017r. łączną opinię, w której zdiagnozowali u wnioskodawcy migotanie przedsionków utrwalone, nadciśnienie tętnicze, stan po operacji przepukliny kresy białej oraz zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowo- krzyżowego z zespołem bólowym w okresie remisji. W ocenie biegłego kardiologa wnioskodawca nie może wykonywać pracy związanej z dużym wysiłkiem fizycznym albowiem w trakcie takiego wysiłku dochodzi u niego do nadmiernego przyspieszenia akcji serca z dolegliwościami subiektywnymi. Stan ten jest przyczyną częściowej niezdolności wnioskodawcy do października 2019 r. Schorzenia neurologiczne oraz endokrynologiczne nie wpływają na zdolność wnioskodawcy do pracy.

Dowód: opinia łączna biegłych z zakresu neurologii, endokrynologii oraz kardiologii k.8-9, opinia uzupełniająca biegłych z zakresu neurologii, endokrynologii oraz kardiologii k.15

Przewodniczący Komisji Lekarskich ZUS złożył zarzuty do opinii biegłego z zakresu kardiologii wnosząc o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego specjalisty z zakresu medycyny pracy.

Dowód: zarzuty k. 20

Sąd Okręgowy dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie wskazanych dowodów. Sąd Okręgowy dał wiarę dowodom z dokumentów, albowiem zostały one sporządzone przez powołane do tego osoby, w zakresie przyznanych im kompetencji i w przepisanej formie, a ich autentyczność i treść nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd Okręgowy dał wiarę opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii, endokrynologii oraz kardiologii, albowiem jest ona fachowa, a jej treść oraz sposób formułowania wniosków nie budzi wątpliwości. Opinia została wydana przez biegłych specjalistów, których specjalizacje zawodowe odpowiadają rodzajom schorzeń i dolegliwości wnioskodawcy. Biegli wydali opinie po badaniu wnioskodawcy oraz po wnikliwej analizie dokumentacji jego leczenia. Z treści opinii wynika, iż zawiera ona wszystkie konieczne elementy (wywiad uzyskany od wnioskodawcy i z zapisu dokumentacji medycznej, rezultaty własnych badań, wskazanie dokumentacji medycznej będącej przedmiotem analizy, rozpoznanie lekarskie i wniosek końcowy dotyczący niezdolności do pracy). Merytoryczna analiza również pozwala na przyznanie opinii biegłych waloru wiarygodności. Biegli w sposób jasny i logiczny wyjaśnili motywy wydania opinii o takiej treści, wskazując przede wszystkim na przeprowadzone badania.

W ocenie Sądu niezasadne są zarzuty złożone przez Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS, który nie powołał żadnych zasadnych argumentów wskazujących na błędną ocenę merytoryczną, dokonaną przez biegłego kardiologa, czy błędy formalne powstałe przy sporządzaniu opinii. Przedstawiona w zarzutach argumentacja, stanowi wyłącznie polemikę z prawidłową opinią biegłego i jest nieuprawniona.

Wskazać należy, iż Sąd oddalił wniosek dowodowy zawarty w zarzutach do opinii biegłego kardiologa złożony przez Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS a dotyczący powołania biegłego z zakresu medycyny pracy. Zagadnienie,

czy sąd powinien powoływać innych biegłych i wzbogacać materiał dowodowy o kolejne opinie, zostało wyjaśnione w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73 (nie publikowanym), zgodnie z którym do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. Jeżeli więc sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, to nie ma potrzeby żądania ponowienia lub uzupełnienia tego dowodu (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99 z dnia 6 marca 1997 r., II UKN 23/97, z dnia 21 maja 1997 r., II UKN 131/97, z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97). Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii, gdyż odmienne stanowisko oznaczałoby przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszystkich możliwych opinii biegłych, aby upewnić się, czy niektórzy z nich nie byli tego samego zdania, co strona (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 108/97, wyrok z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97 oraz wyrok z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97). W ocenie Sądu, zgromadzony materiał dowodowy, w tym dopuszczone opinie biegłych specjalistów właściwych ze względu na prezentowane przez wnioskodawcę schorzenia, w sposób kompletny wyjaśniają sporne w niniejszej sprawie kwestie, stąd też opinia biegłego z zakresu medycyny pracy jest zbędna.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Przedmiot sporu w niniejszej sprawie stanowiło ustalenie, czy wnioskodawca spełnił pierwszą przesłankę uprawniającą do nabycia prawa do renty, a to przesłankę niezdolności do pracy, gdyż pozostałe z przesłanek stanowiły okoliczność bezsporną.

Stosownie do treści art. 57 ust. 1 i art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:
 - 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
 - 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
 - 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
 - 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
 - 5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 i 3 ustawy emerytalnej, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się z jednej strony stopień naruszenia

sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, z drugiej zaś możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Z zebranego w sprawie, wiarygodnego materiału dowodowego wynika, że wnioskodawca spełnia warunki określone w treści przepisu art. 12 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Sąd w celu ustalenia tych okoliczności dopuścił i przeprowadził dowód z opinii biegłych z zakresu neurologii, endokrynologii oraz kardiologii. Biegły z zakresu kardiologii w wydanej opinii jednoznacznie wskazał, że obecny stan zdrowia wnioskodawcy uzasadnia orzeczenie wobec niego częściowej niezdolności do pracy z uwagi na przeciwwskazania wnioskodawcy do wykonywania pracy związanej z dużym wysiłkiem fizycznym. W trakcie takiego wysiłku dochodzi u wnioskodawcy do nadmiernego przyspieszenia akcji serca z dolegliwościami subiektywnymi. Wskazane schorzenia czynią wnioskodawcę częściowo niezdolnym do pracy do października 2019 r.

Sąd nie znalazł podstaw, aby zakwestionować sporządzoną opinię, która w jego ocenie jest poprawna zarówno pod względem merytorycznym jak i formalnym. Również złożone zarzuty do opinii biegłego kardiologa, nie przywołują żadnych, nowych okoliczności, które mogłyby pozwolić na dokonanie odmiennej oceny stanu zdrowia wnioskodawcy. Schorzenia jakie prezentuje wnioskodawca w ocenie Sądu nie pozwalają na stwierdzenie, iż jest on w stanie w jakimkolwiek stopniu wykonywać pracę mechanika-montera. Praca ta bowiem wymaga od wnioskodawcy przemieszczania ciężkich przedmiotów. Dlatego też Sąd opierając orzeczenie na wskazanej opinii biegłego, z zakresu kardiologii, uznał wnioskodawcę za częściowo niezdolnego do pracy na okres od daty złożenia wniosku tj. od 16 marca 2017 r. do października 2019 r.

Jest oczywiste, że ocena niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych. Wprawdzie w ramach przyznanej Sądowi swobody w ocenie dowodów, sąd nie tylko może, ale także powinien uznać opinię jednego biegłego za przekonywającą, a opinię drugiego biegłego zdyskwalifikować (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19.7.1952 r., ŁC 207/52 i z dnia 24.8.1972 r., II CR 222/72, lecz nie może opierać się wyłącznie na własnej wiedzy, oderwanej od specjalistycznej wiedzy medycznej, a tym bardziej jedynie na twierdzeniach strony, odnośnie jej stanu zdrowia (por. wyrok SN z dnia 07.07.2005r. sygn. akt: II UK 277/04) .To właśnie opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia lub jej braku (por. wyrok SA w Rzeszowie z dnia 26.03.2013r., sygn. akt: III AUa 853/12).

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R., orzekając jak w sentencji.